

REPUBLIKA E KOSOVËS
REPUBLIKA KOSOVA – REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA – SUPREME COURT OF KOSOVO

Numri i lëndës: 2022:226274
Datë: 27.03.2024
Numri i dokumentit: 05511726

C-IV-13-0946

Ankuesja

M S fsh. S e J, Viti.

Kundër

E paditura

Agjencia Kosovare e Privatizimit, rr. “Dritan Hoxha” nr. 55, Lakrishtë, Prishtinë.

Për: Palët

Dhoma e Posaçme e Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet në lidhje me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (Dhoma e Posaçme), gjyqtari Sylejman Shumolli, me 27 mars 2024, lëshon këtë:

A K T G J Y K I M

- I. **REFUZOHET** ankesa si e pabazuar dhe **VËRTETOHET** vendimi i Autoritetit të Likuidimit, GJI095-0490 datë 14 maj 2013 si i drejtë dhe i bazuar në ligj.
- II. Nuk caktohen taksa gjyqësore për ankuesen.

Rrethanat faktike dhe procedurale

Me 24 qershor 2013, ankuesja dorëzoi në Dhomën e Posaçme, një ankesë kundër Vendimit nr. GJI095-0490, të datës 14 maj 2013, të Autoritetit të Likuidimit të Agjencisë Kosovare të Privatizimit (më tej Autoriteti i Likuidimit ose shkurt AL), më të cilin ishte refuzuar si e pavlefshme kërkesa e saj për kompensim për paga të papaguara në shumë prej 8,275.24 € për periudhën 31 tetor 1991 – 07 korrik 1999 dhe shpenzimet e procedurës gjyqësore në shumë prej 300.00 € nga NSH “Banja e Kllokotit” në likuidim. Ankuesja pohoi se ka qenë punëtore në këtë ndërmarrje deri me 31 tetor 1991 dhe pas aplikimit të masave të jashtëzakonshme padrejtësisht dhe në mënyrë krejt antiligjore me një ligj diskriminues është larguar nga marrëdhënia e punës dhe është kthyer në punë me 01 korrik 1999, ku ka punuar deri në vitin 2010. Ankuesja më tej thekson se pas luftës ka filluar procedurën gjyqësore për realizimin e të drejtave të saj dhe se Gjykata Komunale në Viti me aktgjykimin C.nr.152/2006, ia ka njohur të drejtën në kompensim për shkak të largimit nga puna dhe ka obliguar NSH “Banja e Kllokotit” që të paguaj shumën prej 8,275.24 € si dhe shpenzimet e procedurës në shumë 260.00 €. Sipas aktvendimit të DHPGJS SCC-05-487, gjykata përcjell padinë në Gjykatën Komunale e cila ka vendosur sipas

udhëzimeve. Ankuesja pohoi se në atë kohë ka ushtruar ankesë kundër vendimit mbi largimin nga puna, por nuk ka marrë përgjigje dhe atëherë i është drejtuar Gjykatës së Punës së Bashkuar, por edhe nga kjo gjykatë nuk ka marrë përgjigje dhe pas luftës i është drejtuar Gjykatës Komunale në Viti e cila ka vendosur me aktgjykimin C.nr.152/2006 dt. 03.11.2006, dhe tani kërkon nga gjykata të vendos në favor të saj, ku do të obligohej e paditura që të kompensoj shumën e kërkuar në kërkesë. Ankuesja në mbështetje të ankesës ka bashkangjitur dëshmitë në kopje si: Vendimin e kundërshtuar, Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Viti C.nr.152/06 datë 03 nëntor 2006, Vendimin për përdorimin e gjuhës serbe lëshuar nga organi i dhunshëm i NSH nr. 768 datë 16 gusht 1991, Urdhrin e NSH nr. 776 (data e palexueshme) dhe Aktvendimin për ndërprerjen e marrëdhënies së punës së ankuses lëshuar nga NSH nr. 1287 datë 31 tetor 1991.

Me 06 dhjetor 2016, e paditura AKP-ja parashtrroi mbrojtjen e saj në të cilën pohoi se i përmbahet qëndrimit se në marrjen e vendimit mbi kërkesën e ankuesit AL ka bërë një vlerësim të saktë të rrethanave faktike përcjellë nga një zbatim i saktë i dispozitave të zbatueshme ligjore. E paditura konsideron se është e rëndësishme të theksohet se objekt i kësaj procedure gjyqësore është vetëm ligjshmëria (përputhshmëria me Ligjin 04/L-034) e vendimit të AL. Në këtë kontekst, Neni 70.2 i Shtojcës së Ligjit 04/L-033 parashikon që ankesat e dorëzuara në DHPGJS kundër vendimeve të AL duhet të bazohen në pretendimin se procesi i likuidimit nuk është kryer në përputhje me Ligjin 04/L-034 për AKP-në. Ankuesi nuk ka ofruar ndonjë argument ligjor në mbështetje të ankesës së tij dhe në këtë mënyrë ka shkelur Nenin 27.2.4 të Shtojcës së Ligjit 04/L-033 i cili parashikon që një *“ankesë duhet të përmbajë... argumentet ligjore mbi të cilat mbështetet ankesa”*. Pagat e pretenduara nga ankuesi janë të parashkruara bazuar në Nenin 36.2.1 të Ligjit Nr.04/L-034 dhe Nenit 608 të LPB (publikuar në GZ Nr.53 të vitit 1976). E paditura thekson se kërkesa u refuzua si e parashkruar për shkak se ankuesi nuk kishte ndërmarrë ndonjë veprim juridik për të kërkuar pagat e pretenduara brenda afatit të parashkrimit dhe se nuk ka ndërmarrë asnjë veprim juridik për kërkimin e pagave nga tetori 1991, kur fillojnë pretendimet e tij për paga. Neni 36.2.1 i Shtojcës së Ligjit Nr.04/L-034 parashikon se *“elementet në vijim përbëjnë bazë të mirë dhe të mjaftueshme sipas këtij ligji për refuzimin e një kërkesë apo interesi të pretenduar të kapitalit apo pronësisë... Kërkesa apo pretendimi është i pasafatshëm sipas kufizimeve kohore të aplikueshme”*. Neni 37.4.1 i po kësaj Shtojce e parashikon se *“kërkesat që konsiderohen të pasafatshme sipas afatit të kufizuar të përcaktuar me ligje të aplikueshme si dhe kërkesat që nuk janë parashtruar në mënyrë të rregullt apo në kohë para gjykatës refuzohen dhe nuk gëzojnë asnjë të drejtë për të marrë pjesë në disbursimet nga likuidimi”*. Sipas nenit 608 të LPB i cili parashikon se *“pagesa e pagës apo rrogës, apo çdo lloj tjetër kërkesë e punëtorit që buron nga marrëdhënia e punës do të parashkruhet për tre vjet”*. Këtë qëndrim e ka mbajtur edhe gjykata përmes aktgjykimit C-IV-13-2611 datë 14 qershor 2016, C-IV-13-2514 datë 13 maj 2016, C-IV-14-0532 datë 09 gusht 2016 trajtimi i AL është konsideruar i drejtë në lidhje me parashkrimin tre vjeçar. Ankuesi i ka bazuar pretendimet e tij mbi Aktgjykimin e Gjykatës Komunale në Viti C.nr.152/2006 datë 13 nëntor 2006 por aktgjykimi në fjalë nuk përmban vulën e plotfuqishmërisë dhe nuk është i ekzekutueshëm dhe se e paditura mban qëndrim se ankuesi efektivisht nuk ka qenë në vendin e punës dhe nuk ka ofruar shërbime për NSH-në gjatë periudhës 1991-1999, ndaj si rrjedhojë nuk mund të shpërblehet me paga për shërbime që nuk i ka ofruar. E paditura pohon më tej se Rregullorja e UNMIK-ut 1999/24 (Neni 1) parashikon se Ligji i zbatueshëm në Kosovë është ligji i cili ka qenë në fuqi në Kosovë me 22 mars 1989,

prandaj ligjet të cilat janë miratuar nga parlamenti Jugosllav/serb pas datës 22 mars 1989 nuk janë të zbatueshme në Kosovë. Ligji mbi Ndërmarrjet është publikuar në GZ të RSFJ 77/88 më 31 dhjetor 1988. Neni 196 i Ligjit për ndërmarrjet parashikon se: *“Në ditën e hyrjes në fuqi të këtij ligji, dispozitat e LPB (GZ e RSFJ nr.53/76,57/83 dhe 85/87) të cilat janë në kundërshtim me dispozitat do të shfuqizohen”*. Prandaj ky nen shfuqizon vetëm ato dispozita të LPB të cilat nuk janë në pajtim me ligjin për ndërmarrjet. Rregullorja e UNMIK-ut 2001/27 është shfuqizuar nga Ligji nr.03/L-212 (Neni 99.1) dhe prandaj nuk mund të shërbej si bazë ligjore në këtë çështje. E paditura i propozon gjykatës që të refuzoj ankesën si të papranueshme dhe / ose të pabazuar dhe të lërë në fuqi vendimin e AL. E paditura në mbështetje të mbrojtjes së saj dorëzoi në kopje si: Kërkesën për emërimin e anëtarëve të AL datë 17 gusht 2006.

Me 25 janar 2023, gjykata lëshoi një urdhër për ankuesen përmes së cilit ndër të tjera kërkoi nga e njëjta që të sqaroj nëse aktgjykimi i përmendur nga e paditura (C.nr.152/06 datë 03 nëntor 2006), është i plotfuqishëm dhe dëshmi mbështetëse për të. Me 20 shkurt 2023, ankuesja u përgjigj përmes një parashtrese duke theksuar që ankesa e saj është plotësisht e bazuar pasi e njëjta në bazë ligjore të përshkruar në ankesë e po ashtu provat / faktet e bashkangjitura në të dhe se e paditura duhet të obligohet t’ia bëj kompensimin e pagave të papaguara për periudhën kohore 31 tetor 1991 – 07 korrik 1999 në shumë prej 8,275.24 € dhe shpenzimet gjyqësore prej 300.00 € konform Aktgjykimit të Gjykatës Komunale në Viti nr. 152/06 datë 03 nëntor 2006 dhe se provat e dorëzuara me ankesë janë bazë më se e mjaftueshme ligjore që provon dhe vërteton kërkesën për kompensimin e shumës së specifikuar më lartë, ku është fakt i ditur që me largimin tonë të dhunshëm nga puna, natyrisht që edhe qasjet tona kanë qenë të ndaluara në objektet / arkivat e NSH-së.

Për detaje të tjera, referimi mund të bëhet në shkresat e lëndës.

Arsyetimi ligjor:

Ankesa refuzohet si e pabazuar dhe vërtetohet vendimi i AL si i drejt dhe i bazuar në ligj.

Në bazë të nenit 2.4 dhe nenit 77.1.1.1 të Ligjit Nr.06-L-086 të Dhomës së Posaçme të Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (në tekstin e mëtejme Ligji për Dhomën e Posaçme), gjykata zbaton dispozitat procedurale të këtij ligji.

Në bazë të nenit 76.3 të Ligjit mbi Dhomën e Posaçme, në lidhje me nenin 399 të Ligjit për Procedurën Kontestimore, gjykata vlerëson se faktet që përmban ankesa nuk e vërtetojnë atë dhe merr Aktgjykim pa caktuar seancë dëgjimore.

Gjykata ka shqyrtuar në tërësi të gjithë materialin e paraqitur në gjykatë nga të dyja palët dhe konstaton se njëra ndër çështjet thelbësore kontestuese, ndërmjet palëve është çështja e parashkrimit, që si e tillë është çështje e rregulluar me dispozita ligjore dhe meqenëse gjykata konstaton se është parashkruar e drejta për të kërkuar në rrugë gjyqësore përmbushjen e detyrimit, pretendimet e tjera të palëve nuk do të shqyrtohen.

Neni 37.4.4.1 i Shtojcës së Ligjit për AKP-në, parasheh:

kërkesat që konsiderohen të jenë të pasafatshme sipas afatit të kufizuar të përcaktuar me ligje të aplikueshme, si dhe kërkesat që nuk janë parashtruar në mënyrë të rregullt apo në kohë para gjykatës kompetente, refuzohen dhe nuk gëzojnë të drejtë për të marrë pjesë në disbursimet nga likuidimi;

Gjykata gjen se neni 608 i Ligjit për Punën e Bashkuar (Gazeta Zyrtare nr. 53/76) në të cilin ishte mbështetur vendimi refuzues i AKP-së ishte shfuqizuar me Ligjin mbi Ndryshimet dhe Plotësimet e Ligjit mbi Ndërmarrjet (GZ 40/89) i cili ligj kishte hyrë në fuqi me 15 korrik 1989, konkretisht me nenin 74, i cili nen e plotëson Ligjin mbi Ndërmarrjet (GZ 77/88, (i cili kishte hyrë në fuqi me 01 janar 1989), konkretisht nenin 196 i cili qartësisht normon shfuqizimin e të gjitha dispozitave të Ligjit mbi Punën e Bashkuar, përveç dispozitave nga Kreu IV dhe Kreu i VI kaptina 2, dispozita e nenit 608 është e vendosur në Kreun e VI në kaptinën e 3, që do të thotë se është shfuqizuar me këtë ndryshim plotësim të ligjit. Ligji mbi Marrëdhënien e Punës i datës 14 prill 1989 dhe Ligji për të drejtat themelore nga marrëdhënia e punës i datës 28 shtator 1989, nuk kanë paraparë dispozita të veçanta lidhur me parashkrimin e kërkesave monetare që lindin nga marrëdhënia e punës, megjithatë kjo nuk do të thotë se instituti i parashkrimit për kërkesat monetare ka mbetur i pa mbuluar me dispozita të tjera ligjore.

Gjykata vlerëson se, për kohën kur pretendohet se është krijuar detyrimi, duhet të aplikohet parashkrimi i përgjithshëm për detyrimet civile lidhur me kërkesat periodike. Këto rregulla gjinden në Ligjin mbi Marrëdhëniet e Detyrimeve (LMD) nr. 690 të datës 30 mars 1978, të njëjtat rregulla gjinden edhe në Ligjin nr. 04/L-077 për Marrëdhëniet e Detyrimeve (LMD) i cili ka hyrë në fuqi më 19 dhjetor 2012. Në pajtim me nenin 372, paragrafi 1 i LMD-së, parashkrimi i kërkesave periodike siç është paga, është tri (3) vjet; Ligji i ri ka mbajtur të njëjtin afat parashkrimi prej 3 vitesh (neni 353, paragrafi 1, i LMD-së). Po ashtu, Ligji i Punës nr. 03/L-212 i cili është në fuqi, nuk parasheh dispozitë të veçantë për parashkrimin në lidhje me pagesat e të ardhurave, por parasheh një afat të përgjithshëm prej 3 viteve të parashkrimit, në lidhje me kërkesat që lindin nga marrëdhënia e punës. Nga dispozitat e lartcekura, gjykata vlerëson se parashkrimi si institut i së drejtës civile në përgjithësi dhe në veçanti afati 3 vjeçar i parashkrimit për kërkesat monetare, është ruajtur në të gjitha ligjet që kanë qenë të aplikuar në atë kohë, por edhe në ligjet që tani janë në fuqi.

Prandaj, shihet se parashkrimi për kompensimin e kërkuar në këtë lëndë (për paga të papaguara në shumë prej 8,275.24 € dhe shpenzimet e procedurës gjyqësore në shumë prej 300.00 € për periudhën kohore 31 tetor 1991 – 7 korrik 1999 nga NSH “Banja e Kllokotit”) ishte i rregulluar me LMD-në (1978), i cili ishte ligj ende në fuqi në atë kohë. Vetëm në dhjetor 2012 ligji i aplikueshëm ndryshoi, por edhe LMD-ja ka mbajtur të njëjtin afat parashkrimi prej 3 vjetësh.

Me vjetërsim/parashkrim, ligjërisht shuhet e drejta e kërimit të përmbushjes së detyrimit, parashkrimi fillon të rrjedhë ditën e parë pas ditës kur kreditori të ketë pasur të drejtë të kërkojë përmbushjen e detyrimit, në qoftë se me ligj për raste të veçanta nuk është parashikuar diçka tjetër. Në rastin konkret, e drejta për të kërkuar kompensimin e pretenduar për paga të papaguara është ligjërisht e vjetërsuar pas 3 viteve, pasi që NSH-ja nuk ka përmbushur detyrimin e saj ndaj

parashtruesit të kërkesës brenda këtij afati dhe pasi që ankuesja nuk ka ofruar ndonjë dëshmi se ka paraqitur kërkesë në ndonjë procedurë gjyqësore, apo para ndonjë autoriteti kompetent brenda afatit 3 vjeçar, për të kërkuar borxhin e pretenduar në lidhje me pagat e pa paguara dhe kështu për ta ndaluar rrjedhjen e afatit të parashkrimit. Sipas shkresave të lëndës dhe pohimeve të vet ankuses, e njëjta kërkesën për kompensimin e pagave të papaguara për periudhën 31 tetor 1991 – 07 korrik 1999, e ka parashtruar në Autoritetin e Likuidimit më 17 janar 2011, që në bazë të dispozitave ligjore të lartcekura, një kërkesë e tillë në atë kohë vetëm se ishte parashkruar.

Gjykata është plotësisht në dijeni për rastet e tilla dhe ka marr parasysh pretendimet e ankuses për largimin e saj nga puna në bazë të diskriminimit (si të gjithë punëtorëve të tjerë shqiptarë, të larguar në atë kohë nga aplikimi i masave të dhunshme), por nuk ka mundur të ofroj një zgjidhje tjetër ligjore, sa i përket kompensimit të kërkuar për paga të papaguara për periudhën kohore 1991 – 1999, kjo pasi ka kaluar një kohë jashtëzakonisht e gjatë nga ai moment deri në momentin e paraqitjes së kërkesës së tij në procedurë të likuidimit.

Gjykata gjithashtu nuk e mohon faktin (siç theksohet nga ankuesja) se dëshmitë e inicimit të kundërshtimeve nga punëtorët e NSH-së në gjykatën e atëhershme mund të jenë djegur apo asgjësuar gjatë luftës si dhe parashtrimin të padisë në Gjykatën Komunale në Viti sipas lëndës C. nr. 152/06, që mund të jetë dorëzuar nga punëtorët e NSH-së, por të njëjtat nuk kanë efekt për të vendosur ndryshe, përveç lënies në fuqi të vendimit të kundërshtuar siç edhe u arsyetua më lartë. Një interpretim i tillë njëherit është në pajtim edhe me precedentët e fundit të DHPGJS-së dhe Kolegjit të Apelit në lidhje me raste të tilla dhe këtë NSH (AC-I-21-0281, AC-I-21-0462, AC-I-22-0651, etj.).

Andaj në bazë të të lartcekurave dhe në pajtim me nenet 54.1 dhe 74.4 të Ligjit për Dhomën e Posaçme u vendos si në dispozitiv të aktgjykimit.

Taksat gjyqësore

Në bazë të nenit 62.5 të Ligjit për Dhomën e Posaçme, secila palë do ti mbulojë shpenzimet e veta. Ankuesi e ka bërë pagesën e taksës gjyqësore në shumë prej 30.00 € për ankesën e parashtruar dhe nuk ngarkohet me taksa shtesë.

Këshilla juridike

Kundër këtij aktgjykimi mund të parashtrohet ankesë me shkrim në Kolegjin e Apelit të Dhomës së Posaçme brenda 15 ditëve nga pranimi i këtij aktgjykimi. Ankesa duhet të dorëzohet në bazë të nenit 9.6 të Ligjit për Dhomën e Posaçme.

Sylejman Shumolli
Gjyqtar